

סיפור מגילת רות

א. לפני שנים רבות, בתקופת השופטים, היתה רעב כבד בישראל. יום אחד, איש מהעיר בית-לחם, בשם אלימלך, לקח את אשתו, נעמי, ואת שני בניו, מחלון וכיליון, והם נסעו לארץ מואב. בארץ מואב לא שרר רעב והיה בה אוכל בשפע. זמן לא רב לאחר שהגיעו למואב, נפטר אלימלך ונעמי נשארה לבדה לגדל את שני בניהם, מחלון וכיליון. כאשר גדלו הבנים, הם נישאו לנשים מבנות מואב: עורפה ורות. נעמי ושני בניה נשארו לחיות במואב עוד עשר שנים. באופן פתאומי, נפטרו שני הבנים, ונעמי נשארה לבדה, בארץ זרה, ללא בני משפחה או חברים, רק עם שתי כלותיה, עורפה ורות. נעמי ידעה שאין יותר רעב בארץ ישראל והחליטה לחזור לארץ. כאשר נעמי הייתה מוכנה ליציאה, בקושו עורפה ורות לנסוע איתה. הן אהבו אותה מאוד. נעמי מבקשת משתי כלותיה, להישאר במואב ולחזור למשפחותיהן ומברכת אותן שימצאו לעצמן בעלים חדשים.

"אנחנו רוצות לחזור איתך לארץ ישראל. נהיה איתך בין בני עמך" מבקשות עורפה ורות. אבל נעמי מנסה לשכנע אותן להישאר במואב:

"אם תחזרו איתי, אולי לעולם לא תמצאו לכן בעלים."

לבסוף החליטה עורפה לשוב אל משפחתה וחבריה. היא נישקה את נעמי ונפרדה ממנה, אבל רות לא הסכימה להיפרד מנעמי.

היא פונה אל נעמי ואומרת לה: "כי אל אשר תלכי, אלהי, ובאשר תליני, אליו עמך- עמי ואלוהיך – אלוהי". נעמי ורות חוזרות יחד לבית-לחם.

ב. נַעֲמֵי וְרוֹת חוֹזְרוֹת לְבֵית-לֶחֶם בְּתַקוּפַת קִצִּיר הַשְּׁעוֹרִים.

הֵן עֲנִיּוֹת מְאוּד. נַעֲמֵי אֵינָהּ יְכוּלָה לְעִבּוֹד כִּי הִיא כְּבֹר מְבוֹגְרֶת

מְכַדֵּי לְצֵאת לְעִבּוּדָה בַּשָּׂדֶה בְּכָל יוֹם. רוֹת יוֹצֵאת לְחַפֵּשׂ אוֹכֵל עֵבוֹר שְׁתִּיהֶן. רוֹת יוֹצֵאת לְשָׂדֶה לְלַקֵּט

שִׁיבוֹלִים. הֶלְקֵט הֵן הַשִּׁיבוֹלִים הַנוֹפְלוֹת בְּזֶמַן שֶׁהַקּוֹצְרִים אוֹסְפִים אֶת הַשִּׁיבוֹלִים שֶׁקָּצְרוּ. מִצְוֵה לְהִשְׁאִיר

אֶת הֶלְקֵט לְעֲנִיִּים. כֹּה, אֲנָשִׁים שְׂאִין לָהֶם כֶּסֶף לְקִנְיַת אוֹכֵל יְכוּלִים לְהַשִּׁיג לְעֶצְמָם מִשְׁהוּ לְאָכּוֹל.

רוֹת מְלַקֵּטֶת שִׁיבוֹלִים בַּשָּׂדֶה שֶׁל בּוֹעֵז. בּוֹעֵז הוּא קְרוֹב מִשְׁפָּחָה

שֶׁל אֱלִימֶלֶךְ, בַּעֲלָהּ שֶׁל נַעֲמֵי שְׁמַת בְּמוֹאָב. בּוֹעֵז רוֹאֶה אֶת רוֹת מְלַקֵּטֶת שִׁיבוֹלִים בַּשָּׂדֶה שֶׁלוֹ, כֹּל יוֹם.

הוּא שׂוֹאֵל אֶת הַקּוֹצְרִים שֶׁלוֹ: "מִי הִיא הָאִישָׁה הַזֹּאת?"

הַקּוֹצְרִים עוֹנִים לוֹ שֶׁזוֹ הִיא רוֹת, כִּלְמַתָּה שֶׁל נַעֲמֵי שֶׁחֲזְרָה אִתָּה מְמוֹאָב וְעַכְשָׁיו דוֹאֶגֶת לְפָרְנֶסֶת שְׁתִּיהֶן.

הַתְּנַהֲגוּתָהּ שֶׁל רוֹת מִצָּאָה חֵן מְאוּד בְּעֵינֵי בּוֹעֵז וְהוּא נִיגֵשׁ לְדַבֵּר אִתָּה. בּוֹעֵז אָמַר לְרוֹת שֶׁהִיא יְכוּלָה לְבוֹא

לְשָׂדֶה שֶׁלוֹ בְּכָל יוֹם כְּדֵי לְלַקֵּט שִׁיבוֹלִים.

"לָמָּה אָתָּה מְתַנְהֵג אִתִּי כֹל-כֵךְ יָפֶה?" שׂוֹאֵלָת

רוֹת אֶת בּוֹעֵז. "אֲנִי רַק אִישָׁה זָרָה".

"שְׁמַעְתִּי מָה עָשִׂיתְּ בְּשִׁבִיל חַמּוּתָךְ",

עָנָה בּוֹעֵז. "שְׁמַעְתִּי שֶׁעֲזַבְתְּ אֶת מִשְׁפַּחְתְּךָ, אֶת בֵּיתְךָ וּמוֹלְדֹתְךָ כְּדֵי לְהִצְטַרֵּף לְנַעֲמֵי וְלֹא הִשְׁאָרְתְּ אוֹתָהּ

לְבַד. אֲנִי מְאוּד מִעֲרִיף אֶת זֶה".

רוֹת מִצָּאָה חֵן בְּעֵינֵי בּוֹעֵז עַד כְּדֵי כֹךְ שֶׁהוּא

בִּיקֹשׁ מִהַקּוֹצְרִים שֶׁלוֹ לְהִשְׁאִיר מְאָחֲרֵיהֶם שִׁיבוֹלִים בְּפוֹנוּנָהּ, כְּדֵי שֶׁלְרוֹת יִהְיוּ יוֹתֵר שִׁיבוֹלִים לְאָסוֹף.

כְּאֲשֶׁר חוֹזְרֶת רוֹת הַבַּיְתָה,

בְּסוֹף הַיּוֹם, שְׁמָה נַעֲמֵי לֵב שֶׁלְרוֹת יֵשׁ יוֹתֵר שִׁיבוֹלִים מִתְּמִיד.

הִיא שׂוֹאֵלָת אוֹתָהּ:

"אֵיכָּה לִיקַטְתְּ הַיּוֹם שִׁיבוֹלִים?"

רוֹת סִפְרָה לְנַעֲמֵי שֶׁהִיא לִיקַטָה בַּשָּׂדֶה שֶׁל אָדָם

בְּשֵׁם בּוֹעֵז.

נְעָמִי שְׁמַחָה מְאוֹד.

הִיא סִפְרָה לְרוֹת שְׁבוּעָז הוּא קְרוֹב מִשְׁפָּחָה שֶׁל

בַּעֲלָה הַמֵּת, אֱלִימֶלֶךְ.

מִכִּיוּן שְׁבַעֲלָה וּבְנֵיהָ שֶׁל נְעָמִי מֵתוּ ,

הַשָּׂדוֹת שֶׁל בַּעֲלָה לֹא יָכְלוּ לְהִיּוֹת שְׂוִיכִים לָהּ עוֹד (כִּי זֶה הָיָה פֶּעַם),

אֲבָל עַל-פִּי הַמִּנְהֵג שְׁהֵיגָה קִנְיָם אֲזוֹ,

קְרוֹב מִשְׁפָּחָה יָכוֹל הָיָה לְקַנּוֹת חֲזָרָה אֶת הַשָּׂדוֹת שֶׁל בַּעֲלָה הַמֵּת.

בוּעֲז יָכוֹל הָיָה לְקַנּוֹת חֲזָרָה אֶת הַשָּׂדוֹת.

נְעָמִי מְבַקֶּשֶׁת מְרוֹת שְׁמַעֲכָשִׁיו תִּלְקַט שִׁיבוּלִים רַק בַּשָּׂדָה שֶׁל בוּעֲז וְלֹא בַּשָּׂדוֹת שֶׁל אַחֵרִים.

נְעָמִי מְקַנּוּהָ שְׂרוֹת וּבוּעֲז יִתְאַהֲבוּ, שְׁבוּעֲז יִרְצֶה לְהִינָשֵׂא לְרוֹת וְכִי גַם תּוּכַל הִיא לְהַחֲזִיר לְעֲצָמָה אֶת

הַרְכוּשׁ שֶׁל הַמִּשְׁפָּחָה.

רוֹת נִשְׁאֲרֶת בַּשָּׂדָה שֶׁל בוּעֲז וְשְׂתֵי הַנָּשִׁים מְצַלִּיחוֹת לְהַתְּפָרֵס מִהַשִּׁיבוּלִים שְׂאוּסַפֶּת רוֹת בַּשָּׂדָה שֶׁלוֹ.

ג. נְעָמִי אוֹהֶבֶת אֶת רוֹת וְרוֹצֶה שְׁתֵּהֵיגָה מְאוֹשְׁרֶת.

רוֹת הִיא אֶלְמִנָּה לְלֹא יְלָדִים וְנְעָמִי מְאַמִּינָה

שְׁבוּעֲז יוּכַל לְאַהֲבֹב אֶת רוֹת, לְהִינָשֵׂא לָהּ

וּלְסַפֵּק אֶת כָּל צְרֻכֶיהָ.

נְעָמִי אוֹמֶרֶת לְרוֹת:

"אֲנִי רוֹצֶה שְׁתֵּהֵיגִי מְאוֹשְׁרֶת וְשִׁיֵּהֵיגָה מִי

שִׂידָאָג לָךְ.

אֲנִי רוֹצֶה שְׁתֵּתְלַבְּשִׁי יָפָה וְתִלְכִי לַגּוֹרֶן

(הַמְּקוֹם בּוֹ אוֹסְפִים אֶת הַתְּבוּאָה, אֶת הַשִּׁיבוּלִים, לְאַחֵר שְׁנַקְצָרוּ),

תַּחֲפִי עַד שִׁילַךְ לִישׁוֹן, תְּסִירִי אֶת הַשְּׂמִיכָה

מֵעַל רַגְלֵי וְתִשְׁכְּבִי לְנִדּוֹ.

אַחֵר-כֵּן, הוּא כְּבָר יֹאמֵר לָךְ מָה תַעֲשִׂי."

"אֶעֱשֶׂה כְּדַבְרֵי־יְהוָה" אָמְרָה רוּת.

בְּאוֹתוֹ לַיְלָה יוֹרְדַת רוּת לַגֹּרֶן. לְאַחַר שְׁבוּעָז אָכַל וְשָׂמָה הוּא הֵלֶךְ לִישׁוֹן בַּגֹּרֶן.
רוּת נִיגְשֶׁת לְמָקוֹם בּוֹ שׁוֹכֵב בּוּעֵז, מַגִּלָּה אֶת הַשְּׂמִיכָה מֵעַל רַגְלָיו וְשׁוֹכֶכֶת לְרַגְלָיו.
בְּאַמְצָע הַלַּיְלָה מִתְעוֹרָר בּוּעֵז בְּבִהְלָה:
"מִי אַתָּה?" הוּא שׁוֹאֵל.

בַּלַּיְלָה הוּא לֹא יָכוֹל לְזַהוֹת אֶת רוּת.

"אֲנִי רוּת, אִמְתְּךָ (הַמְשַׁרְתָּת שְׁלֹךְ).

אֲנִי רוּצָה שְׁתַּדָּאג לִי כִּי אֲנִי קְרוּבַת מְשַׁפְּחָה שְׁלֹךְ. אֲנִי רוּצָה שְׁתִּמְנָאֵל אוֹתִי."
רוּת מְבַקֶּשֶׁת מִבּוּעֵז שְׂיִהְיֶה בְּעַלָּה.

"הֲאֵל בְּרַךְ אוֹתְךָ" אוֹמֵר בּוּעֵז לְרוּת "וְכוּלֶם יוֹדְעִים שְׂאֵת אִשְׁתְּ-תְּיִל".

"אָבֵל", אוֹמֵר בּוּעֵז לְרוּת, "יֵשׁ קְרוּב מְשַׁפְּחָה שֶׁהוּא קְרוּב יוֹתֵר מִמֶּנִּי.

לוֹ יֵשׁ אֶת זְכוּת הַרְאֵשׁוֹנִים לִשְׂאֵת אוֹתְךָ לְאִישָׁה. מְחַר בְּבוֹקֵר אֲנִי אֲדַבֵּר אִתּוֹ.

אִם הוּא לֹא יִרְצֶה לְהִינָשֵׂא לָךְ, אֲנִי מְבַטֵּיחַ לָךְ שְׂאֵקַח אוֹתְךָ לִי, לְאִישָׁה".

רוּת חוֹזֶרֶת לְנַעֲמִי וּמְסַפֶּרֶת לָהּ שְׁבוּעֵז הִבְטִיחַ לְהִתְחַמֵּן אִיְתָהּ.

ד. לְמַחֲרַת הַיּוֹם הוֹלֵךְ בּוּעֵז לְפָגוּשׁ אֶת קְרוּב

הַמְשַׁפְּחָה בְּשַׁעֲרֵי הָעִיר.

הוּא פּוֹנֵה אֵלָיו:

"נַעֲמִי שְׁחֻזְרָה מִמוּאָב עִם כְּלִתָּהּ, מְכַרָּה תְּלַקַּת

שְׂדֵה שְׂהִיִּיתָה שְׂיִיכַת לְבַעֲלָהּ הַמְנוּחַ, קְרוּב

מְשַׁפְּחָתְנוּ, אֱלִימֶלֶךְ.

זוֹ חוֹבְתָךְ לְקַנּוֹת אֶת הַשְּׂדֵה חֻזְרָה. אִם לֹא

תִּרְצֶה לְקַנּוֹת אֶת הַשְּׂדֵה, אֲנִי אֶקְנֶה אוֹתוֹ."

עֲנֶה לוֹ קְרוּב הַמְשַׁפְּחָה, הַגּוֹאֵל:

"אֲנִי אֶקְנֶה אֶת הַשְּׂדֵה".

הַמְשִׁיךְ בּוֹעֵז וְאָמַר:

"כִּבְּאֶשֶׁר אָתָּה קוֹנֵה אֶת הַשָּׁדָה, אָתָּה חַיֵּיב גַּם לְשַׂאת אֶת רוּת לְאִשְׁתּוֹ וְהַיְלָדִים שֶׁיִּוָּלְדוּ לָכֶם יִהְיוּ בְּעַלְי

הַשָּׁדָה כְּשִׁיגְדְּלוּ."

"אֲנִי לֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת זֹאת", אָמַר קָרוֹב

הַמְשַׁפָּחָה.

"אִם אֲנִי אֶעֱשֶׂה זֹאת, אֲנִי לֹא אוֹכַל לְהַשְׁאִיר אֶת

הַשָּׁדָה בִּירוּשָׁה לְיְלָדִים הָאֲחֵרִים שְׁלִי."

אָז אוֹמַר בּוֹעֵז לְפָנָיו כָּל הָאֲנָשִׁים הַיּוֹשְׁבִים בְּשַׁעַר הָעִיר:

"אֲנִי אֶקְנֶה אֶת הַשָּׁדָה וְאֶשָּׂא אֶת רוּת לְאִשְׁתּוֹ.

וְלָדֵינוּ יִירָשׁוּ אֶת הַשָּׁדָה כִּי שֶׁהַשָּׁדָה יִישָׂא בְּרֵשִׁית הַמְשַׁפָּחָה."

חוֹלֵץ בּוֹעֵז אֶת הַסְּגָד לְשׁוֹ וְנוֹתֵן אוֹתוֹ לְקָרוֹב הַמְשַׁפָּחָה.

בְּתַקוּפַת הַתְּנָ"ךְ, בְּמָקוֹם לְחַתּוֹם עַל חוֹזֵה (הַסֵּכֶם), הָיוּ עוֹשִׂים טָקְסָה שֶׁל חֲלִיצַת נָעַל אוֹ סְגָד כְּדֵי לְסַכֵּם

עִיִּקָּה.

עַד הַיּוֹם, טָקְסַת חֲלִיצַת הַנָּעַל מִתְקַנְיִים אֶצֶל חֵלֶק מִהַיְהוּדִים, אִם לֹא רוֹצִים לְקַנְיִים יִיבוּם* (*יִיבוּם: אִם בְּעֵלָה

שֶׁל אִשְׁתּוֹ מֵת, חַיֵּיב אֲחִיו, אִם הוּא רְוּוֹק, לְשַׂאת אוֹתָהּ לְאִשְׁתּוֹ. אִם שָׁנִיָּהֶם לֹא מְעַנְיִנִים בְּנִישׁוּאִין, עוֹשִׂים

אֶת טָקְסַת הַחֲלִיצָה וְאָז, הָאִשְׁתּוֹ יְכוּלָה לְהִתְחַתֵּן עִם מִי שֶׁהִיא רוֹצָה.)

בּוֹעֵז מִתְחַתֵּן עִם רוּת.

לְבֵן שֶׁנּוֹלָד לָהֶם קוֹרְאִים עוֹבֵד.

לְעוֹבֵד נוֹלָד בֵּן בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל

וְיִשְׂרָאֵל הוּא אָבִיו שֶׁל דָּוִד.

רוּת הִיא, אִם כֵּן,

הַסְּבִיבָה-רַבָּה שֶׁל דָּוִד מִלֶּדֶת יִשְׂרָאֵל.

